

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **B. K.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 17 września 2025 r.
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w Łomży
z dnia 31 marca 2025 r., sygn. akt II Ka 282/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Łomży
z dnia 7 października 2024 r., sygn. akt II K 127/23

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadzając wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w.

Przypomnieć należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W

orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Może to nastąpić tylko wówczas, gdy już pobieżna analiza złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego wskazuje na jego zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. skutkować muszą przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie wtedy, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Tylko taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońca B. K. wniosek o wstrzymanie umotywował sytuacją zdrowotną skazanego, tj. zaburzeniami depresyjnymi połączonymi z myślami samobójczymi, co powoduje, że wdrożenie orzeczonej kary do wykonania będzie się wiązało z istotnymi konsekwencjami dla życia i zdrowia podsądnego. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie uzasadniają okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan zdrowia), rodzinnej (obowiązek utrzymania rodziny) czy majątkowej (zapewnienie sobie lub rodzinie środków utrzymania), gdyż te okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub o zarządzenie przerwy w odbywaniu kary (zob. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2023 r., I KK 101/23 i cyt. tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela, co skutkuje koniecznością uznania analizowanego wniosku za niezasadny.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł]

